Тільки й світла, що промінь крізь шпарку бійниці.
Тільки й світу, що рівні до відчаю стіни.
Ось і все, що лишилось від мудрої жриці –
Висхла мумія, мертве восковане тіло.

Западає в румовище храм. І нервово
Палить згірклі цигарки старий єгиптолог.
Віднайшлися ключі, і відкрила свій сховок
Мертва квітка, чи жінка, прозора і гола.

І немає месії: і – жодного змісту
Повернути тепло у холодні долоні.
Піднімається в небо тяжким аметистом
Це світило нічне. І на білому фоні

Мовчазної стіни розгортаються крила.
І куйовдяться легко прозорі пір’їнки.
Над чітким барельєфом застиглого тіла –
Зачудований ангел прекрасної жінки.